

OHJAKEMAN III

RUHTINAITTEN
PERILLISET

T. H. Hukka

OHJAKEMANA III

RUHTINAITTEN PERILLISET

Luomakunnan ihmeitten vartijoille;
Emolleni, joka on rakastanut minua
karvoineni kaikkineni;
Perhelaumalleni, jossa olen kotonani;
Laumanjohtajille, jotka eivät hallitse
voimalla ja väkivallalla, vaan rakkaudella;
Sekä kaikille, jotka myötätuntoisesti ja vastuunsa
tuntien huolehtivat heikommista.
Kaikkeuden Luojalle kunniaksi,
Rönsyileväksi rikkakasviksi massaviihteen peltoon;
Vaihtoehtoiseksi poluksi niille, jotka ovat
kyllästyneet seuraamaan sisimmälleen sokeitten
mylvivää laumaa.

T. H. Hukka

OHDAKEMAA III

Ruhtinaitten Perilliset

© 2018 Hukka, T. H.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-800-278-9

Kuvitus ja kannen suunnittelu: T. H. Hukka

LUKU I

Oli kulunut kolmisen viikkoa siitä, kun palasin Warginlaak-sosta kotiini kuninkaanlinnaan. Isäni Willef asui edelleen siellä, vaikka hänen asemansa olikin alentunut kuninkaan asemasta Pohjoisen Ruhtinaskunnan ruhtinaaksi. Vallanvaihto oli tapahtunut yhteisymmärryksessä ja sovussa nuoren pikkuserkkuni, Rodolf Roweninpojan, kanssa. Niinpä tuo äitini Jelizia Hrodwulfintyttären serkun, Warginmaan prinssin poika, jonka Molcavarathian kuningas Melchior oli ottanut erinäisten tapahtumien kautta kasvattipojaksi, hallitsi nyt Cardusiaa; mutta ei Molcavarathian tuoreen kuningattaren, Mormessa Melchiorintyttären mielen mukaan, vaan omaa uskoa, ihanteitaan ja arvojaan noudattaen.

Nuo ensimmäiset viikot poissa Warginlaaksosta ja kihlattuni ritari Josia Joshuanpojan läheisyydestä kuluivat itse asiassa nopeammin kuin olisin etukäteen osannut kuvitella. Lähtiessäni Warginlaaksosta olin pelännyt suunnilleen nääntyväni ikävään, mutta itse asiassa huomasinkin nauttivani omasta rauhasta ja tutuista, mukavista oloista omassa huoneistossani. Ruumiillisestikin varsin hyvävointisena vietin aikaani kirjoittaen kaikesta elämässäni tapahtuneesta, kuljeskellen ulkoilmassa silloin, kun minua huvitti, ja oleskellen jonkin verran myös muun hoviväen seurassa. Viihtymistäni auttoi varmasti sekin, että kuninkaanhovissa oli kovin toisenlaista kuin aikaisemmin. Kun nuori Rodolf hallitsi hovia, kuninkaanlinnassa ei pidetty enää ylellisiä juhlia ”molcavarathialaismielisten ylimysten mielistelemiseksi”, kuten Rodolf asian ilmaisi.

Uusi kuninkaamme oli myös riisunut linnansalin kaikenlaisista ”turhista koristuksista” sekä lähettänyt suuren osan aiemmin Neuvostoon kuulunutta hoviväkeä kotilinnoihinsa. Linnan sisätiloja koristaneet arvoesineet Rodolf sulatti kolikoiksi, joista osan hän laittoi säästöön ostaakseen jonakin päivänä tietyn maakaistaleen koillisesta Argillasta. Osalla kolikoista Rodolf osti viikoittain ruo-

kaa vähävaraisilta maanviljelijöiltä. Tuon kaiken ruuan hän sitten tarjoili linnankylän varattomille asukkaille, kodittomille kulkureille ja kerjäläisille, kulkien itse sekalaisen väen joukossa linnanpihalla pukeutuneena pelkkään Vaeltajan kaapuun.

Suuri muutos oli sekin, että Cardusian hallinnosta kuninkaan ohella vastannut Neuvosto oli lähes kokonaan uudistunut, koska sinne luikerrelleet Molcavarathian imperiumin kannattajat oli saateltu Mormessian valtakunnan puolelle, ja heidän tilalleen oli valittu kuningas Rodolfille ja isäni suvulle uskollisia miehiä. Neuvostoon oli nimitetty perinteistä poiketen jopa yksi nainen; sulhaseni Josian äiti, linnanrouva Joceline, joka näytti kotiutuneen hovioloihin ja mieltyneen isäni seuraan. Rodolfin mielestä minunkin olisi pitänyt olla Neuvoston jäsen, mutta kieltäydyin tuosta vastuutehtävästä huonoihin hermoihini vedoten, eikä hän sentään painostanut minua ryhtymään moiseen paineenalaiseen tehtävään.

Kansa oli lyhyessä ajassa mieltynyt nuoreen kuninkaaseen ja hänen ennennäkemättömiin tapoihinsa. Vaikka hän olikin hieman erikoisen näköinen cardusialaisten neitojen makuun, juuri siksi hänet tunnustettiin edesmenneen äitini sukulaiseksi. Kaikki, jotka olivat pitäneet arvossa Warginmaassa syntynyttä kuningatar Jeliziaa, hyväksyivät kyseenalaistamatta hänen serkkunsa pojan valtaistuimelle, aivan kuin se olisikin ollut jo etukäteen sovittu asia, kun kerta Willefillä ei ollut miespuolista kruununperijää. Ja olihan isänikin edesmenneen isänsä Wigulfin äidin kautta warginmaalais-ta sukua, mitä oppimaton kansa ei ehkä enää edes muistanut. Mutta jotkut historiaa tuntevat saattoivat ajatella Cardusian kruunun siirtyneen varsin oikeudenmukaisesti saman suvun sisällä, esi-isien ja -äitien kautta toisilleen kaukaista sukua olevien kesken.

Olisipa Rodolf ollut sukulaiseni tai ei, pidin hänestä itsekin, ja sitä enemmän, mitä useammin tapasin hänet ja vietin aikaani hänen seurueessaan. Hän oli teeskentelemättömän ystävällinen nuorukainen, joskin välillä myös häkellyttävän suorapuheinen ja suorastaan noloistuttavan tarkkasilmäinen. Ja vaikka Rodolf oli monella tapaa vapaamielisempi kuin mihin Cardusian hovissa oli totuttu ja ehkä joskus jopa liiankin epäsovinnaisten, tiesin hänen perustavan ajattelunsa siihen, minkä hän uskoi olevan kaikille hyväksi. Rodolfin hoviseurueessa oli useampikin Vaeltajaveli, ja tiesin hänen etsivän Kaikkeuden Luojan tahtoa pienissäkin asioissa. Hän suhtautui minuun luontevan ystävällisesti ja kohteliaasti, mutta huomasi

hänen toisinaan katselevan minua tutkivasti, mikä hieman hämmennytti minua. Tuntui kuin hän olisi yrittänyt päästä selville mielialastani, ja pelkäänpä hänen joskus jopa keskustelleen siitä isäni kanssa.

Olin ollut niin kiireinen omissa ajanvietteissäni ja toisaalta viihtynyt niin hyvin itsekseni, etten ollut vielä ehtinyt tutustua lähemmin Josian sisareen, Melosinaan. Tapasin häntä vain muiden seurassa, ja hän oli aina hiljainen ja vakavamielinen, suorastaan juro, eikä ryhtynyt puheisiin kanssani oma-aloitteisesti. Usein näin hänen kuljeskelevan yksin puutarhassa, mutten tohtinut tuppautua hänen seuraansa. Ja kerran satuin näkemään nuoren ritari Rikard Rikardinpojan pysähtyneen puhuttelemaan häntä, ja tuolle ritarille hän sentään näytti puhuvan jotakin.

Aloin olla hieman huolissani Melosinasta, koska hän tuskin oli onnellinen virkavaltaa pakoilevan Didrikin vaimona, ja sellaisessa tilanteessa saattaisi joutua kiusaukseen etsiä ymmärtävää kuulijaa muualta. En kuitenkaan halunnut olla tunkeileva ja mennä kyselemään hänen yksityisasiotaan. En myöskään ollut puhunut kahden kesken hänen äitinsäkään kanssa, vaikka tapasinkin Jocelinen melkein päivittäin hoviväen yhteisellä aterialla. En oikeastaan edes tiennyt, miten läheiset hänen ja isäni välit olivat. He käyttäytyivät toisiaan kohtaan varsin säädyllisesti, enkä uskonut, että heillä olisi ollut minkäänlaista lemmensuhteen tapaista meneillään. Pikemminkin kuvittelin heidän olevan kuin ystäviä keskenään, eikä heidän ystävyytensä häirinnyt minua; enemmänkin se oli suotavaa, jos ajattelin tulevaisuuttani Jocelinen pojan puolisona.

Viihdyin itsekin isäni seurassa paremmin kuin moniin vuosiin, vaikkemme viettäneetkään aikaamme erityisen avomielisesti keskustellen. Isäni olemus ei ollut enää häiritsevän vakava, eikä häntä näyttänyt vaivaavan se, että illanvietot olivat muuttuneet hiljaisemmiksi ja vaatimattomammiksi. Joskus katselin häntä, kun hän oli uppoutunut shakkipeliin kuningas Rodolfin kanssa. He muistuttivat isää ja poikaa, ja näkymä jollain tapaa lämmitti mieltäni. Hetkittäin mietin sitä, että olin ehkä itse ollut isälleni pettymys, kun en ollut syntynyt pojaksi. Siitä ei kai tosin voinut minua itseäni syyttää, mutta kummallisesti tunsin silti toisinaan itseni syylliseksi siihen, että isä oli joutunut luopumaan kruunusta jonkun sellaisen hyväksi, joka ei ollut hänen oma jälkeläisensä. Toisaalta, koska Rodolf oli äitini serkun poika, ehkä isä näki hänessä joitakin tuttu-

ja, miellyttäviä piirteitä, mikä kenties lohdutti häntä jollain tapaa ja sai hänet suhtautumaan Rodolfiin kuin perheenjäsenen.

Päivät siis kuluivat osin kuin huomaamatta ja muuttuivat sangen nopeasti jopa viikoiksi, enkä surrutkaan itseäni toimintakyvyttömäksi tultuani erotetuksi sulhaseni seurasta, vaikka olin sellaistaikin ehtinyt etukäteen kuvitella. Se ei kuitenkaan tarkoittanut, ettenkö olisi muistanut Josiaa lainkaan. Useana iltana katselin tornihuoneeni ikkunasta linnan takana muurin vieressä kulkevalle tielle ja muistelin kaikkea sinä syksynä tapahtunutta. Miten erilaista elämäni olikaan nyt verrattuna siihen, millaista se oli ollut muutama kuukausi sitten! Silloin olin epätoivoissani halunnut paeta kodistani; niin sietämättömiltä kaikki hovielämään ja asemaani liittyvät asiat olivat minusta tuntuneet. Nyt asiat olivat muuttuneet hovissa niin paljon, että saatoin jopa hetkittäin nauttia olostani. Ainoa asia, joka sillä hetkellä sai minut toivomaan, että olisin jossakin muualla kuin kuninkaanlinnassa, oli ikävä Josian seuraan.

En tosin ollut erityisemmin pohtinut tunteitani Josiaa kohtaan, mutta kaipasin kyllä hänen näkemistään ja olisin mielelläni viettänyt aikaa hänen seurassaan, ainakin jostakin syystä, vaikkei hän ehkä olisi halunnutkaan minun istuvan vieressään ja pitelevän itseään kädestä. Jollain tavalla tunsin tarvitsevani hänen läsnäoloaan, ja olihan hänen olemustaan ilo katsella, ainakin verrattuna moniin hoviseurueen jäseniin. Satuinkin joskus kuulemaan, että joku oli maininnut jotakin sellaista, että Warginlaakson Josian kauneus veti vertoja kauneimmille hovineidoillekin. En tiedä, oliko joku hovineidoista rohjennut ihastella ääneen sulhastani, vai oliko kenties joku ritareista puhunut tuollaisia, vai oliko joku sanonut sellaista osoittaakseen kohteliaisuutta linnanrouva Jocelinelle.

Olisi turhaa ja epärehellistä väittää, etteivät ajatukseni olisi koskaan kääntyneet myös siihen erääseen olentoon, siis Narriin, mutta olin lujasti päättänyt olla ajattelematta häntä muutoin kuin jonkinlaisena hengenväljenä ja kihlattuni ystäväenä. En halunnut oikeastaan edes nimittää häntä hänen oikealla nimellään, edes mielessäni, koska se muistuttaisi minua liiaksi kaikesta, mitä olimme puhuneet keskenämme, ja siitä, mitä tuo kaikki oli minussa herättänyt. Ruokin siis aivan tarkoituksellisesti romanttisia mielikuviani Josiasta ja himmensin kaikki ne muistikuvat, jotka liittyivät Narrin kanssa viettämiini hetkiin tai ristiriitaisen tunteikkaisiin keskusteluihini hänen kanssaan.

En liioin antanut itseni ajatella sitä, että lähtiessäni Warginlaaksosta Josia oli ollut kovin epäröivä kihlauksemme suhteen. Halusin uskoa, että hänen epäröintinsä lieventyisi päivä päivältä, ja että välimatka saisi hänen tunteensa minua kohtaan kirkastumaan. Samaa yritin tehdä omille tunteilleni, ja siksi odotin kirjettä Josialta yhtä malttamattomana kuin olin joskus ennen sotaa odottanut salaisen ihailijani kirjeitä. Kun palvelija päiväkausien odotuksen jälkeen toi minulle kirjeen Josialta, revin sinetin auki kärsimättömyydestä vapisevin käsin.

”Rakas Jelisepa!

Anteeksi kun en ole aiemmin kirjoittanut, mutta Nathanin hoitaminen ja linnan tulipalon jälkien siivoaminen ovat vieneet aikani. En niin ollen ole vielä lainkaan ehtinyt syventyä kuuntelemaan Johdattusta omiin asioihini, saati sitten vetäytyä kokonaan yksinäisyyteen. Nathan on toipunut hyvin, kiitos Kaikkeuden Luojan ja Vaeltajaveljemme avun. Verenhukka on korjaantunut ja vamman aiheuttamat kivut ovat hellittäneet, ja hän on itse asiassa jo niin hyvässä kunnossa, että halusi lähteä Pohjoisessa Ruhtinaskunnassa järjestettäviin turnajaisiin Vaeltajasoturi Arthorin aseenkantajaksi. En oikein hennonut estellä häntä, vaikka minulla on omat epäilykseni siitä, onko moinen ajanviete Nathanille välttämättä parasta mahdollista. Mutta Luojan haltuun! Odotan heidän palaavan loppuviikosta. Ehkä tapaatkin hänet, jos sinun on mentävä seuraamaan turnajaisia.

Olemme suunnitelleet ryhtyvämme rakentamaan uusia huoneita ullakkokerrokseen tulipalossa tuhoutuneitten huoneiden tilalle. Katto olisi saatava rakennettua ennen kylmintä ja lumisinta aikaa. Vaeltajaveljet ja muutamia kyläläisiä on ollut jo nyt auttamassa kunnostustöissä, mutta pelkäämpä töiden vievän aikaa useita viikkoja. Niinpä en voi odottaa asumiskelpoisten huoneiden valmistuvan niin nopeasti kuin toivoisin. Tarkoitin sitä, että jos sinä haluaisit palata Warginlaaksoon muutaman viikon kuluttua, minulla ei ehkä ole vielä tarjota sinulle soveliaista majoitusta, kuten ei äidiläisikään. Toivottavasti tämä ei pahoita mieltäsi liikaa? Toivon, ettet epäile, ettenkö haluaisi nähdä sinua, mutten voi olla tyytyväinen, kun mahdollinen tuleva kotisi on tällaisessa kunnossa.

Didrik on edelleen kateissa, vaikka kuninkaan joukkoja ja Vaeltajasotureita kierteleä etsinnöissä ympäri valtakuntaa. Luoja tietää

missä hän mahtaakaan piileskellä! Kunpa joku Veljistä löytäisi hänet ennen kuninkaan miehiä! Eräs kauppias kertoi nähneensä noin viikko sitten etelään johtavalla tiellä Vaeltajakaapuun pukeutuneen miehen, joka ontui oikeaa jalkaansa. Etsinnät on nyt keskitetty Eteläiseen Ruhtinaskuntaan, mutta ole silti varovainen, jos liikut kuninkaanlinnan ulkopuolella, tai jos linnaan saapuu vierasta väkeä.

Eteläisen Ruhtinaskunnan nuori ruhtinas Reuel oli kuullut tulipalosta Warginlaakson linnassa, ja tarjoutui majoittamaan minut omassa linnassaan kunnostustöiden ajaksi. Tiedät varmaan, että hän on vielä naimaton ja asuu nuori sisarensa seuranaan? Reuel vakuutti kirjeessään olevansa iloinen, jos asuisin jonkin aikaa heidän luonaan. Kirjoitin hänelle kohteliaan vastauksen juuri äsken. Sisimmässäni ihmettelen moista huomionosoitusta, koska hovipoikana kyseisessä linnassa asuessani en todellakaan ollut läheisissä väleissä noitten sisarusten, enkä loppujen lopuksi koko perheen kanssa, lukuun ottamatta Nathanaelia. Enkä ole lainkaan kiinnostunut palaamaan siihen paikkaan, päiväksikään! Niinpä pysyttelen täällä Warginlaakson linnassa, nukkuen yöni aivan tyytyväisenä samassa huoneessa, jossa ennenkin nukuin ritarin perheen lapsena, enkä sinänsä edes kaipaa linnanherran väen huoneisiin.

Joten, en siis ole vielä pystynyt toteuttamaan suunnitelmaani siitä, että hakeutuisin yksityisyyteen ja rauhaan saadakseni, jos Luoja suo, mielenrauhan kihlauksemme suhteen. En tiedä milloin sellaista aikaa järjestyy. Voinko edes kuvitella jättäväni kaikki rakennustyöt Vaeltajaveljien tehtäväksi ja huolehdittavaksi ja lähteväni itse jonnekin mietiskelemään ja rauhoittumaan? Pahoittelen, jos kirjeestäni välittyy sinulle liikaa ahdistusta. Ehkä sinä ymmärrät tunteeni ja annat anteeksi sen, etten ole kovin huoleton ja hyväntuulinen. Älä kuitenkaan epäile tunteitteni muuttuneen ainakaan heikommiksi tai maallisemmiksi tänä aikana, kun olet ollut poissa. Rakastan sinua parhaan kyyni ja tahtoni mukaan, kuten ennenkin, ja haluan edelleen huolehtia sinusta ja suojella sinua. Mutta jääköön Luojan haltuun tämäkin kaikki. Olen kai hieman väsynyt, mutta älä kuitenkaan ole huolissasi minusta. Yritän kirjoittaa piakkoin uudelleen. Kaikkeuden Luoja varjelkoon sinua siellä!”

Josian kirje sai minut kyynelehtimään liikutuksesta ja ikävästä, mutta aikaansai myös levottomuutta. En pitänyt yhtään siitä, että Narrin pikkuveli, joka oli perinyt ruhtinaan arvon, koska Narri oli hylännyt esikoispojan asemansa, osoitti Josialle huomiotaan. Olihan Josia tosin Reuelin ruhtinaskunnan vasalli, mutta miksi nuori ruhtinas haluaisi Josian seuraansa nyt, kun ei ollut aiemminkaan pitänyt tähän lähempää yhteyttä? Mielessäni kummitteli myös häiritsevästi ajatus Narrin sisaresta. Mahtoiko hän olla kaikkien ihailua tavoitelleen äitinsä näköinen, ja saman luontoinenkin? Narrihan oli kertonut hänen olleen jo lapsena oikea turhamainen lellikki... Mitä Josia hänestä ajattelisi, jos joskus kohtaaisi hänet?

Ajatukseni vaivasivat minua siinä määrin, etten jaksanut lähteä viettämään iltaa kuninkaan seurueen kanssa. Sen sijaan vietin jonkin aikaa itsekseni hartauskammiossa, jossa pystyin yleensä parhaiten kuulostelemaan Luojan Johdatusta ja tuntemaan Kaikkeuden Hengen itsessäni. Palatessani huoneistooni oli jo myöhä, mutta tunsin itseni vieläkin levottomaksi ja ahdistuneeksi, enkä saanut pitkään aikaan unta. Josian kirje pyöri mielessäni, ja sen sisältö pakotti minut miettimään tunteitani Josiaa kohtaan.

Josia oli monella tapaa arvostettava ja ihailtava ihminen. Hän herätti rakkautta jo pelkällä olemuksellaan, jossa oli jotakin vaikeasti määriteltävää ja pysäyttävää; jotakin sellaista kuin vaikkapa erityisen kauniissa perhosessa, jota et missään tapauksessa haluaisi vahingoittaa. Hänen ajattelunsa ja luonteensa antoi minulle tunteen siitä, että voisin luottaa häneen aivan kaikessa. Aviomiehenä hän ei varmasti kohtelisi minua kaltoin; hän ei käyttäytyisi haureellisesti eikä väkivaltaisesti, sikäli kuin se hänen tahdostaan olisi kiinni. Hänen lähellään tunsin oloni turvalliseksi, hyväksytyksi, ja halusin itsekin käyttäytyä hyveellisellä tavalla. Jollain tapaa Josia vaikutti minuun samalla tavoin kuin Vaeltajaveli Joël. Mutta olin tuntenut Josiaa kohtaan myös romanttista ihastusta ja viehätystä. Oliko se kuitenkin ehkä toissijaista? Saattaisiko sellainen ihastus ja viehätys jotenkin muuttua ja haihtua ajan myötä? Olisiko Josia minulle vuosien kuluttua kuin rakas ja kunnioitettava isovelji, tai ystävä, eikä niinkään rakastettu?

Nukahdettuani aloin nähdä painajaista, jossa Josia oli nuori poika. Hän oli rakastunut Narrin äitiin, ruhtinatar Abihailiin, ja yritti kossiskella tätä kaikenlaisin naurettavin huomionosoituksin. Seurasin tapahtumia sivusta, eläytyen tuskaisen elävästi siihen, miltä Narri

oli kertonut hänestä tuntuneen, kun hän oli pelännyt äitinsä osoittavan sopimattoman läheistä huomiota Josialle. Unimaailmassa Josia muuttuikin vähitellen aikuiseksi mieheksi, ja nainen, jota hän liehitteli, oli muuttunut Narrin sisareksi, joka näytti kuningatar Mormessalta. Hänellä oli kädessään iljettävä nakupatsas, jota hän ojensi maireasti hymyillen Josialle...

Heräsin tukehduttavaan raivontunteeseen; kasvoni ja käteni olivat kosteat hiestä, ja rintakehäni puristi tuskallisesti, aivan kuin olisin ollut jonkinlaisen kidutusvanteen sisällä. Jo pelkkä uniheureinenkin ajatus siitä, että joku toinen nainen lähestyisi Josiaa, tai että Josia osoittaisi huomiota jollekulle toiselle naiselle kuin minulle, sai minut tuntemaan raivonsekaista pelkoa; hirvittävää, vihamielistä mustasukkaisuutta. Ja sen painajaisen myötä minun oli myönnettävä itselleni, että pelkäsin lähes järjettömästi Josian joskus tapaa-
van Narrin sisaren, joka väistämättä muistuttaisi häntä hänen nuoruutensa kohtalokkaasta ihailusta inhottavaa, itsekeskeistä keimailijaa kohtaan...

Seuraavan päivän olin kuin ruumiillisesti pahoinvoiva; ajatukseni tekivät minut sairaalloiseksi. En kyennyt olemaan ajattelematta ruhtinas Reuelia ja tämän sisarta, ja mieleeni nousi vähän väliä epämiellyttäviä kuvia tilanteista, joissa Josia saattaisi sattumalta tavata heidät. Päivällisellä en kuunnellut toisten keskustelua, enkä heti tajunnut, että Joceline puhutteli minua. Hän kertoi saaneensa kirjeen Josialta ja näytti ihmettelevän, kun en ollut ilahtunut ja kiinnostunut siitä. Melkein pakenin hänen seurastaan omaan huoneeseeni.

En halunnut Jocelinen alkavan ihmetellä mielialaani, koska hän saattaisi puhua siitä isäni kanssa, ja isäni alkaisi vielä kuulustella minua omituisista mielentiloistani. Olisi liian noloa puhua isälle mustasukkaisuuteen liittyvistä huolista tai muistakaan ongelmista, jotka liittyisivät mihinkään romanttisiin asioihin... Kenelle kehtaisin edes puhua sellaisia? Ehkä Vaeltaja Jooolille, koska hän sentään oli nuoruudessaan kokenut jonkinlaisia romanttisia tunteita. Mutta hän oli Warginlaaksossa; yhtä kaukana kuin Josiakin. Kuninkaanlinnassa olevista Vaeltajaveljistä tunsin jotenkuten vain Vaeltajasoturi Jaechimin, mutta hän taas oli niin epäromanttinen pökölö, ettei hän varsinkaan ymmärtäisi mitään...

Ajatukseni uhkasivat todella viedä mielenrauhani; mielikuvat pyörivät päässäni ja vainosivat minua niin, että päätäni kivisti ja

olisin voinut suorastaan yökkäillä. Muistelin nykyistä Molcavarathian kuningatar Mormessaa, joka oli pyrkinyt äitipuoleni asemaan. Hän olisi halunnut levitellä palvomiaan nakupatsaita ympäri linnaa. Mieleni yhdisti hänet mielikuvaan Narrin äidistä, josta oli tullut onnettoman avioliiton myötä sääliittävä, miesten huomiota hakeva naikkonen. Ja hänestä mieleni siirtyi taas Narrin pikkusiisareen. Miltä tämä nuori neito mahtoi näyttää? Olisiko hän Narrin näköinen? Hän oli joka tapauksessa pari, kolme vuotta nuorempi kuin minä; siis, parhaassa naimiaässä oleva neito, ja jollekullehan hänet varmasti yritettiin tyrkyttää vaimoksi. Ruhtinassukupuolen neidon olisi luullut kelpaavan monillekin ylhäisille miehille... Jopa Argillan kuninkaalle. Hänhän oli prinsessa kuten minäkin. Kunpa tuo neito olisikin päätynyt Argillan valtakunnan puolelle, eikä minun tarvitsisi nähdä häntä koskaan!

Meinasin taas suorastaan yökätä, kun ajattelin, että jokuhan saataisi keksiä tarjota ruhtinaan sisarta morsiameksi nuorelle kuningas Rodolfille, ja sitten tuo prinsessa muuttaisi kuninkaanlinnaan, ja minun pitäisi sietää sitä pientä iljetystä hoviseurueessa... En jaksanut pinnistellä tahdonvoimaani saadakseni itseni uskomaan, ettei tuo nuori neito välttämättä olisi ollenkaan niin inhottava kuin millaiseksi hänet halusin kuvitella. Pystyin korkeintaan olemaan pieniä hetkiä ajattelematta häntä; hyvän ajatteleminen hänestä olisi ollut aivan liikaa vaadittu sen hetkisessä mielentilassani.

Myöhemmin illalla palvelija koputti huoneistoni ovelle ja ilmoitti, että puheilleni pyrki eräs miesvieras. Kuvittelin tietysti, että vieras olisi Josia, koska ei kai huoneistooni olisi periaatteessa pitänyt muitakaan miespuolisia vieraita olla pyrkimässä. Jännittyneenä ja kiihtyneenä odotin makuukamarini puolella, kun palvelija päästi vieraan sisälle ja poistui itse käytävään. Hetken päästä totesin katselevani edessäni Narrin pitkää, hieman honteloa olemusta, ja kiihtymykseni muuttui hetkessä lamaannukseksi. En siis saanut sanaakaan suustani; tuijotin vain eteeni silmät laajenneina.

”Hyvää päivää”, hän sanoi pidättyväisen asiallisella äänellä, katsellen minua arvioivasti. En kyennyt vastaamaan mitään; olin liian pettynyt, hämmästynyt ja häkeltynyt. Kun olin viimeksi nähnyt hänet, hän oli maannut vuoteenomana, haavoittuneena, pelastettuun Josian hengen. Olin tunnustanut kiitollisuuteni hänen teostaan ja myöntänyt jopa saattavani ikävöidä häntä; olimmehan olleet jo melkein ystävällisissä väleissä keskenämme. Mutta silti; tunteeni

häntä kohtaan olivat liian ristiriitaisia, jotta olisin voinut tervehtiä häntä mutkattomasti kuin ystävää. Katselin mykistyneenä, miten hän asteli leposohvan luo, heitti viittansa selkänojalle ja istahti itse sohvan toiseen pätyyn; odottamatta edes vastaustani. Enkä todellakaan edes tiennyt, mitä olisin hänelle sanonut.

”Voisit itsekkin sanoa jotakin tuollaista kohteliaista, kun sentään tulen varta vasten sinua tervehtimään”, hän totesi sitten tuijottaen minua pistävästi. ”Mikä vialla, arvon prinsessa? Yleensä et säästele sanojasi minun seurassani...”

”En tiedä mitä isäni ajattelee siitä, että tulet vierailulle luokseni... ja vieläpä yksityishuoneeseen”, sanoin hieman takellessen. Narri hymyili, mutta vain vinosti, eikä siis erityisen hilpeästi.

”Minäpä tiedän, koska kävin kysymässä häneltä luvan saada tava-
ta sinut! Selitin hänelle tietysti, että olen nykyään arvoisan sul-
hasesi läheisin ystävä, ja olen ollut vähän niin kuin henkivartijan-
ne jo viikkokausia. Ja sanoin, että suunnittelen ryhtyväni Vaeltaja-
soturiksi, ja niin edelleen. Ja koska eräs tietty ystäväni oli saatte-
lemassa minua isäsi puheille, hänen piti saada mainita sekin, että
olin suorastaan pelastanut sulhosi hengen! Eipä isäsi sitten keh-
dannut kieltääkään minua, kun kysyin, voisinko pistäytyä luonasi
kysymässä vointiasi, jotta voin viedä sinulta terveiset sulhasellesi,
kun palaan Warginlaaksoon.”

Kasvoni vääntyivät ilmeisesti jonkinlaiseen epäuskoiseen irvis-
tykseen, koska Narri hörähti nauruun.

”No, mitä sinulle kuuluu? Olenko minä niin mykistyttävän ja
tyrmäävän ihastuttava ilmestys, ettet saa sanaakaan suustasi? Vai
oletko ihan nääntynyt ikävästä Josiaan, kun näytät noin sairaalta?”
hän kysyi sitten. Koska hän tuijotti minua hyvin kiusaannuttavasti,
en voinut edes yrittää unohtaa niitä kaikkia kiusallisia ja julkeita
asioita, joita hän oli minulle aiemmin sanonut. Oli ylipäättään var-
sin sopimatonta, että hän tuli tervehtimään minua kahden kesken.
Ja kaiken sen jälkeen, mitä olimme keskenämme puhuneet, hän oli
suorastaan julkea tollo rohjetessaan astua eteeni ilman esiliinaa...

”Sinä et ole turhan kohtelias, ja näytät unohtaneen muutkin sää-
dyllisen käytöksen ohjeet, joita Vaeltajaveljet ovat käsittäakseni
yrittäneet takoa päähäsi”, totesin vältellen hänen katsettaan ja
huomaten, miten ärtymys nousi sisälläni, palauttaen valitettavasti
myös puhekykyni. ”Mutta voit kyllä viedä minulta terveisiä Jo-
sialle ja kertoa hänelle, miten paljon rakastan ja arvostan häntä! Ja

sano hänelle myös, että voisin palata hänen luokseen vaikka heti, ihan millaiseen tahansa asumukseen, ellei hän itse tahtoisi viettää jonkin aikaa yksinäisyydessä ja hiljaisuudessa.”

”Höh! Sanot noin vain ärsyttääksesi minua. Ei sinulla välttämättä edes ole ikävä häntä! Sinullahan on täällä hyvin mukavat oltavat, ja viihtyisiä hoviseuruekin... Nuori kuningas Rodolfkin näyttää olevan oikein erityisen kummallisen viehättävä nuorimies, joten luulisinpa, että viihdyt hyvin hänen seurassaan”, Narri totesi tuhahtaen. Kasvojani alkoi kuumottaa, mutta yritin hillitä itseäni vastaamasta vihaisesti. ”Etkö ole jo muka huomannut, että olet ollut vain lapsellisella tavalla ihastunut Josiaan, vähän niin kuin isään tai isoveljeen? Turvallinen ritari Josia... Hyveellinen ja luotettava... mutta romanttisessa mielessä äärimmäisen tylsä!”

”Ei hän ole tylsä, vaan ihailtavan rauhallinen ja hillitty”, sanoin loukkaantuneena. ”Mikä sinua oikein vaivaa? Miksi kuulostat noin katkeralta? Sinähän pelastit hänen henkensä, äläkä yritä väittää, että teit sen vain hulluuttasi tai kiusallasi! Minä luulen, ettet sinäkään voi olla ihailematta ja arvostamatta Josiaa! Sinähän suoraan rakastat häntä! Taidat vain olla huomionkipeä... Etkö saanut tarpeeksi ihailevia katseita siellä turnajaisissa?”

Narri hymähti, nousi leposohvasta, käveli kampauspöytäni ääreen ja katseli tavaroitani. Sitten hän palasi istumaan ja huokaisi rasakaasti. Oli tuskastuttavan kauan aikaa hiljaista, ja aloin olla hyvin vaivautunut ja ihmeissäni. Miksei hän edes vastannut samalla mitalla ilkeilyyni?

”Enpä viitsinyt jäädä sinne useammaksi päiväksi. Sanoin Arthorille, ettei vammautunut olkapääni siedä enempää räsistusta yhdellä kertaa, ja hän lupasi selvitä ilman minua”, hän sanoi sitten hitaasti, ja vilkaisi minuun alta kulmiensa. ”Sinä et ollut siellä...”

”Ai, luulitko että olisin?” äännähdin kummastuneena.

”Oletin, että Josia mainitsi kirjeessään sinulle, että minä olisin turnajaisissa”, hän totesi pidättyväisellä äänellä, ja hämmennyin.

”Mainitsihan hän... Mutten olettanut, että... Äh, en ymmärrä sinua! Loukkaannuitko siitä, etten ollut katsomassa turnajaisia?” kysyin toivoen, etten olisi niin punehtunut kuin tunsin olevani.

”No... jos olisit ollut siellä, minun ei olisi tarvinnut lähteä erikseen tapaamaan sinua ja sepittää ylimääräisiä selityksiä sille, miksi poikkean kuninkaanlinnassa”, Narri sanoi hiljaa. ”Josiakin oletti, että näkisimme turnajaisissa ja tervehtisimme toisiamme, ja että

sinä kannustaisit sulhasesi kilpailuun varustamaa soturia ja tämän aseenkantajaa jollakin julkisella huomionosoituksella...”

”Mutta... en tullut edes ajatelleeksi, että olisitte kaivanneet jotakin sellaista huomionosoitusta”, totesin häkeltyneenä. Hän ei katsonut minua suoraan. Oliko hän todellakin odottanut, että minä olisin lahjoittanut hänelle ja Vaeltajasoturi Arthorille julkisesti jonkun nauhan tai huivin? Olisiko se merkinnyt hänelle jotakin todellista suosionosoitusta? Vai tarkoittiko hän, että olisi vain halunnut nähdä minut, ylipäättään... Mutta siitä puhuminen oli sopimatonta. Hänen odotuksensa olivat julkeita, enkä oikeastaan olisi saanut edes miettiä, miksi hän oli tullut kuninkaanlinnaan, kun ei tavannutkaan minua siellä turnajaisissa...

”No, eipä siitä enempää!” Narri huohti. ”Olihan siellä tietysti jollain tavalla jännittävää... mutta minun ja Arthorin osalta varsin hyveellistä. Emme edes langenneet oluttynnyrin houkutuksiin, saati sitten kaikkiin niihin tälläytyneisiin tyhjäpäisiin neitoihin, jotka huiskuttivat nauhojaan katsomoparvella ja yrittivät kalastella itselleen sulhasta tai rakastajaa... Mitäpä siitä!”

Hän kuulosti suorastaan oudolta; ei lainkaan omalta itseltään; ikään kuin hän ei olisi jaksanut edes vitsailla. Mielessäni häilähti katumus ilkeistä sanoistani, ja aloin tuntea jopa hivenen myötätuntoa häntä kohtaan. Ajattelihan Josiakin, että voisimme olla ystäviä. Narrihan oli Josian ystävä, ja hän oli todistanut uskollisuutensa pelastamalla tämän hengen. Josia ei varmasti halunnut minun olevan Narria kohtaan ilkeä ja nokkava; hänhän suorastaan toivoi, että arvostaisin Narria...

”Tuota... alkoiko olkapääsi oikeasti kipeytyä siellä turnajaisissa? Etkö olekaan kunnolla toipunut siitä vammastasi?” kysyin tavoittelun ystävällistä äänensävyä. Narri katseli käsiään ja naurahti.

”Olen kai, jos tarkoitat ruumiillisia vammojani? Sielun haavat vain taitavat olla pahasti auki, ja tuntuu joskus, että joillakuilla ihmisillä on taipumus heitellä suolaa toisten haavoihin, ikään kuin eivät ymmärtäisi, että se sattuu... Tai juuri siksi, että tietävät, miten paljon se sattuu!”

”En ymmärrä, mitä vihjailet”, sanoin huohtaen. Katselin hämentyneenä jonnekin leposohvan suuntaan, mutten halunnut katella hänen pidättyväisesti kiivastunutta olemustaan. ”Miksi sinä minulle tulet valittamaan haavoistasi, olenko minä niistä jotenkin vastuussa?”

Ruhtinaitten perilliset kulkevat kukin omia teitään; kuka neuvonantajiansa määräysvallassa, kuka itsekkäitten pyyteittensä ohjaamana, kuka kiintymyksensä pakottamana tai Kaikkeuden Luojan johdattukseen luottaen. Pienilläkin tapahtumilla, kuten pikkulinnun vierailulla ikkunalaudalla, on vaikutuksensa siihen, minne kukakin lopulta päätyy.

Reuelin suvun juurujen tahraamasta maineesta huolimatta nuori ruhtinas Reuel hallitsee Eteläistä Ruhtinaskuntaa, ja Reuelin naimaton sisar Adeliza on Cardusian toiseksi korkea-arvoisin neito, jopa kuninkaan puoliseksi kelpollinen. Kun prinsessa Adeliza tulee ensimmäiselle vierailulleen kuninkaanlinnaan, kohtaaminen herättää kruununprinsessa Jelisepassa pelkoa ja levottomuutta. Ja mitä miettiikään Melosina Joshuantyttä, jonka aviomies on virkavaltaa pakoileva henkipatto?

Warginlaakson Josian yhteinen menneisyys Reuelin perheen kanssa saattaa hänet välikohtaukseen, joka uhkaa murskata Jelisepan elämänhalun. Mutta "yksityisnarrinsa" kautta Jelisepa tajuaa lopulta harhailleensa jo kauan sokeana ja kuurona, ja tarrautuneensa hädässään väärään oljenkorteen. Jelisepalla on mahdollisuus löytää jotakin, minkä hän luuli iäksi kadottaneensa.

Kaiken keskiössä on mutkikas rakkaustarina, jonka siemenet kylvettiin jo vuosia aiemmin, ennen Cardusian ja Molcavarathian sotaa.

Ohdakemaan tarinat jatkuvat Narrin, Jelisepan ja uusien kertojien myötä. Tutustu lisämateriaaliin:

www.ohdakemaa.blogspot.com

